

ÎNCHEIERE

19 iunie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Mixtă „INCASO” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Mixtă „INCASO” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Alexandru Volontir privind încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 09 noiembrie 2017 ÎM „INCASO” SRL, prin intermediul avocatului Natalia Covaliov a adresat cerere de chemare în judecată împotriva lui Alexandru Volontir privind încasarea datoriei în sumă de 16 409,10 de lei, suma de 1000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și suma de 495,76 de lei cu titlu de taxă de stat.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 27 aprilie 2015 între ÎCS „Iute Credit” SRL, în calitate de creditor și Volontir Alexandru, în calitate de debitor a fost încheiat contractul de împrumut nr.620865.

Pentru nerespectarea graficului de rambursare a împrumutului, debitorul s-a angajat să plătească pe lângă valoarea împrumutului principal, taxa aferentă Contractului de împrumut, dobânda și o penalitate contractuală de 0,5 % zi, care se raportează duratei de întârziere, astfel, de către ÎCS „Iute Credit” SRL au fost respectate obligațiunile, însă pârâtul nu și-a onorat obligațiile corespunzător clauzelor contractuale.

A indicat că datoria pârâtului a fost cesionată Companiei de Colectare a datoriilor ÎM „Incaso” SRL, care a expediat în adresa debitorului reclamație prin care a fost informat despre nerespectarea clauzelor contractuale, despre rezilierea anticipată a contractului de către Creditor și obligațiunea acestuia de a returna

împrumutul, dobânda calculată, taxa aferentă la contract și penalitățile calculate conform contractului, dar ignorată de către pârât.

A menționat că datoria pârâtului față de reclamant constituie suma de 16 409,1 de lei fiind calculată conform prevederilor contractului, totodată părțile la momentul semnării contractului au stabilit prin Contract că creditorul va calcula o penalitate de 0,5 % pentru fiecare zi de întârziere dar nu mai mult de 180 zile din suma datorată a împrumutului și a taxei aferente la contract.

A relevat că cererea de chemare în judecată a fost înaintată de ÎM „Incaso” SRL avînd calitate de „creditor” în baza contractului de cesiune nr.1 din 01 iunie 2010 încheiat dintre ÎCS „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL, prin care ÎCS „Iute Credit” SRL a transmis creanța către ÎM „Incaso” SRL, în temeiul Actului de predare-primire.

Prin hotărîrea din 09 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, s-a respins integral, cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Mixtă „INCASO” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Alexandru Volontir privind încasarea datoriei, ca neîntemeiată.

Prin decizia din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins din lipsă de temei, apelul declarat de avocatul Natalia Covaliov, reprezentant a ÎM „Incaso” SRL și s-a menținut hotărîrea din 09 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel, a constatat că, prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărîrea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

A reținut că, potrivit circumstanțelor cauzei, împrumutul a fost acordat intimatului-pârât Volontir Alexandru de către ÎCS „Iute Credit” SRL în temeiul prevederilor contractului de împrumut din data de 27 aprilie 2015, iar contractul de cesiune a creanțelor încheiat între ÎCS „Iute Credit” SRL și apelanta-reclamantă ÎM „Incaso” SRL a fost încheiat anterior datei acordării împrumutului, la data de 01 iunie 2010.

A stabilit că, în contradicție directă cu prevederile art.556, art.558 Cod Civil, la data încheierii contractului de cesiune a creanței din data de 01 iunie 2010, ÎCS „Iute Credit” SRL nici nu a încheiat contract de împrumut cu intimatul-pârât Volontir Alexandru și nu a eliberat pârâtului împrumutul, din care motiv, la data de 01 iunie 2010 ÎCS „Iute Credit” SRL nici nu avea creanța exigibilă în fața intimatului-pârât, și prin urmare nici nu a putut să transmită apelantei-reclamante ÎM „Incaso” SRL la această dată creanța în fața intimatului-pârât. Astfel, toate argumentele și afirmațiile invocate de către apelanta-reclamantă, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speței.

La 14 martie 2019 ÎM „INCASO” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, a declarat recurs împotriva deciziei din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În susținerea recursului a indicat prevederile art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă.

În motivarea recursului a indicat că aprecierea arbitrară a actului nr.010/30.10.2015 din 30 octombrie 2015 în temeiul căruia ÎCS „Iute Credit” SRL a cesionat creanța debitorului împotriva lui Alexandru Volontir către ÎM „INCASO” SRL a dus la soluționarea greșită a cauzei.

A susținut că în conformitate cu pct.1.1. din contractul de cesiune a creanțelor nr.CES-1/06/2010 din 01.06.2010, obiectul prezentului contract reprezintă transmiterea oneroasă a creanțelor către ÎM „INCASO” SRL de către client, în temeiul contractelor încheiate între client și persoane terțe. Iar potrivit pct.2.1. aceluiași contract, transmiterea creanțelor se face prin perfectarea anexei la contract. Astfel, actul de transmitere a creanței este parte integrată a contractului de cesiune, în temeiul căruia se vor transmite creanțele debitorilor ulterior semnării contractului. Așa fiind, contractul de cesiune produce efecte juridice pentru viitor care reglementează doar posibilitatea de a transmite dreptul de creanță și statuează obligațiile pe care le asumă fiecare din părțile contractante.

A menționat că instanțele de judecată au dat o apreciere greșită actului de transmitere a drepturilor asupra creanțelor nr.010/30.10.2015 întocmit în baza contractului de cesiune a creanțelor nr.CES-1/06/2010 din 01 iunie 2010, în temeiul căruia a fost cesionată creanța debitorului Alexandru Volontir.

A indicat că la materialele cauzei a fost anexat la actul din 30 octombrie 2015, factura fiscală semnată de ambele părți, care atestă faptul că ÎM „INCASO” SRL a primit de la ÎCS „Iute Credit” SRL dreptul de creanță în baza contractului de cesiune.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 06 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces conform scrisorii de însoțire la 10 ianuarie 2019 (f.d. 97), lipsind însă date privind recepționarea acesteia de către participanții la proces.

Astfel, recursul declarat de ÎM „INCASO” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, la 14 martie 2019 se consideră a fi depuse în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎM „INCASO” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎM „INCASO” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în

verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursurile declarate nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle vs Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74). De fapt în concepția instanței europene, articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs, care întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de ÎM „INCASO” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov.

În conformitate cu art. 270, 433 lit.a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de ÎM „INCASO” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh